

DEN K VYŠKRTNUTÍ Z KALENDÁŘE

Myslím si, že každý máme něco, čemu věříme, že to nosí štěstí nebo smůlu.

U mě mezi takové věci patří mimo jiné šťastná a nešťastná čísla, a proto ve dnech, jejichž datum obsahuje např. osmičku, nejradši nic nepodnikám a neplánuji.

18. října 2017 jsem ale udělala výjimku a vydala se na dvě cesty. Dopoledne na pochůzku – vezla jsem kamarádovi moderátorovi Vládovi do Country radia upomínku od moře. Když se i se svojí moderátorskou kolegyní, se kterou vysílá, vyhrabali z budovy radia, před kterou jsem na ně čekala, pozdravili jsme se, já mu předala dárek ze zahraničí i obložek z pláže a kamarádi (od té chvíle už oba) začali řešit, kam se potřebuji dostat. Soňa mi nabídla, že mě někam hodí autem, kam to pro mě prý bude nejlepší. Ujišťovala jsem jí, že by mi stačil doprovod na tramvaj, ale ona že mě klidně doveze někam na metro, jestli to pro mě bude lepší. Ale protože jsme ani jedna nevěděla, jaká linka metra v blízkosti jezdí (Soňa není Pražáčka a já trasy jednotlivých meter neovládám) a mě by pomohlo pouze metro A, vyklopila mě u tramvajové zastávky, kam akorát přicházel Vláš. Soňa se ještě stačila zeptat, jakým směrem potřebuju jet, já jí řekla, že se potřebuju dostat na tu a tu stanici, načež ona reagovala: „Jo dobrý, tak to si správně, Vláš jede taky tím směrem, tak pojedete alespoň kousek spolu, to je fajn. Už vám to jede.“

Pozitivně naladěná ze seznámení se Soňou a příjemného setkání/pozdravení se s Vlášem jsem nastoupila, usadila se a nade mnou stojící Vláš se po chvíli zeptal: „A kam jedeš tímhle směrem, Petro?“. Řekla jsem mu svojí trasu, což ho dost udivilo: „A víš, že jedeš někam jinam?“

„Jak jinam?!“ zeptala jsem se vyděšeně.

„No tahle tramvaj tam nejede.“

„Jak to, vždyť jsme v šestnáctce, ne?“

„No to jo, ale ty jedeš úplně na opačnou stranu.“

„Jak to, to není možný, vždyť Soňa říkala, že je to můj směr, že se nemusím obávat, že pojedu dobře.“

Vlášu kiks jeho kolegyně pobavil a na rozdíl ode mě se situaci začal smát. Pak Soně zavolal, aby ji ujistil, že mě poslala do neznáma. Myslím, že díky jeho telefonní informaci musela Soňa mít chudák výčitky svědomí, což nemusela, díky tomu, že se mnou byl pro mě známý člověk, věděla jsem, že se situace nějak vyřeší. Když se Vláš zeptal, jaké metro by mi pomohlo, řekla jsem, že ideální by bylo Áčko. Na to Vláš, že vystupuje na Pavláku, tak když mi to nebude vadit, tak můžu vystoupit s ním a on mě dovede do metra. Po zkušenosti se Soňou jsem se ještě ujistila: „A na Pavláku je Áčko???“

Vláš se chvíli zamyslel a pak říká: „Jo ty si říkala, že bys potřebovala Áčko. No tohle je Céčko, to ti nepomůže?“

Když jsem se zamyslela, došlo mi, že i tahle linka metra je z těchto končin mojí záchranou. Když jsme se s Vládou rozloučili a já dosedla v metru na sedačku, docela jsem si oddechla, že vše dobře dopadlo a s myšlenkou: „Já váhala, jestli si zrovna na dnešní datum něco plánovat.“ jsem se dohrabala domu.

Pro vaši představu:

MOJE OBVYKLÁ CESTA OD RADIA: z tram. zastávky ORIONKA linkou č. 10 nebo 16 na zastávku Palmovka, tam přes křižovatku na zastávku linky 1 směr k nám a tou až do cíle.

TRASA TOHOTO DNE: tramvají 16 na zastávku IP Pavlova, tam odtud metrem C na Vltavskou a z Vltavský tram. 1 až k nám.

POKUD SI VŠAK MYSLÍTE, ŽE TÍMTO PRO MĚ ADRENALIN TOHOTO DNE SKONČIL, JSTE NA OMYLU. DOPORUČUJI ČÍST DÁL

Na odpoledne jsem měla domluvenou jednu schůzku, kterou jsem nechtěla jen kvůli smolnému, ale úsměvnému dopoledni odvolávat a přesouvat, proto jsem se i odpoledne prokletého 18. října 2017 vydala na cestu Prahou. Setkání s dotyčným jsme měli domluvené na tram. zastávce NUSELSKÉ SCHODY, o které jsem vůbec nevěděla, kde je. Moje tušení bylo, že asi někde v Nuslích... :-D

No a tak mi musel poradit kamarád Internet ☺. Zjistila jsem, že cesta nebude složitá a tak jsem doufala, že smůlu tohoto dne jsem si vybrala dopoledne a tahle snadná cesta bude OK bez komplikací.

Ano, cesta tam proběhla naprosto bez problémů: tram. č. 1 jsem dojela na zastávku Vltavská, kde jsem za pomoci přítomné překonala koleje a na protější zastávce nasedla do linky č. 14, která mě dovezla na stanici Nuselské Schody, kde jsem se setkala s dotyčným, se kterým jsem měla domluvené jednání. Když naše jednání skončilo, byla jsem dovedena na zastávku tramvaje č. 14, která směřovala směrem přes Vltavskou. Nasedla jsem a cestou mi v hlavě běhalo: jak já to vlastně jedu. Jasně, já potřebuju jedničku, takže vystoupím na Vltavský a na zastávce, kde vystoupím, vlastně jede jednička. Takže se nemusím nikam plácát na jinou zastávku, kde vystoupím, zase nastoupím. To je super!

A tak jsem vystoupila, na též zastávce nastoupila do linky č. 1 a jela. Najednou mě napadlo, že asi jedu blbě, protože to hlásí nějaký divný zastávky, ale nechtělo se mi vystupovat někde, kde to neznám a nevím, jak moc lidí se tam pohybuje, aby mi měl kdo pomoci, a taky díky mým zkušenostem s MHD jsem se uklidnila tím, že tramvaják asi blbě hlásí zastávky. Když už mi přišlo divný, že by to hlásilo zastávky blbě takovou dobu a navíc zastávky, kterými jednička vůbec neprojíždí, uklidnila jsem se další myšlenkou: Dobrý je, že jedu až na konečnou, takže nemůžu přejet.

No jo, ale ono se najednou ozvalo: „Příští zastávka Spojovací“ a za další chvíli: „Spojovací, konečná zastávka, prosíme-vystupte.“

Nejprve se mi chtělo nadávat a brečet, byla jsem již z dopolední cesty unavená a díky celoodpolední trase i hladová a těšila jsem se, že už budu brzo doma, ale pak

jsem se musela upřímně smát. No moje výpočty byly správné, nepřejela jsem? Nepřejela. Jela jsem na konečnou? No jela. To, že na opačnou, to už je detail, ne?

No, a tak jsem se nechala převést na protější zastávku, nasedla jsem do tramvaje pro změnu č. 1 a jela na konečnou, tentokrát už na tu správnou. Celou cestu jsem se tomuto dni, hlavně aktuální cestě smála, říkala jsem si, že jezdím jako bezdomovec z konečné na konečnou.

No a tak jsem poznala trasu pražské tramvajové linky 1 od A do Z ☺

Nejvtipnější bylo, když mi řidič této linky u nás pomáhal přes koleje a říká: „Já si vás pamatuju, ale já mám pocit, že jsem vás viděl, než jsem se otáčel, na Spojovací. Je to možný? Nebo jste to nebyla vy?“

Ujistila jsem ho, že jsem to já a v rychlosti mu odvyprávěla mojí celou cestu. Samozřejmě ho to pobavilo, snad jako vás.

Docela by mě zajímalo, kolik z vás se může pochlubit tím, že si udělal okružní jízdu po Praze tramvají zdarma :-D

Vaše Petra

V Praze 30. 10. 2017